

LØS er i daglig kontakt med GEN Ukraine, der mobiliserer for at støtte internt fordrevne ved at give husly i landets mange øklandsbyer, permakulturprojekter og andre steder. Vi vil udgive nogle af de opdateringer, vi modtager fra Maksym Zalevskyi, præsident for GEN Ukraine, som står i spidsen for mobiliseringen.

BREV FRA UKRAINE:

At tro på fremtiden

At tro på fremtiden

At se fremad er ikke let. På trods af rædslerne med beskadigede hjem og tabte menneskeliv, på trods af frygt og panik er vi er nødt til at holde hovedet koldt og forstå betydningen af hver situation, af hver sag. Fordi vi har påtaget os denne mission, at hjælpe og give husly til folk.

Følelsen af skyld

Ja, jeg har den hver morgen. I den tro at du ikke føler smerten hos hver person dybt nok, at du ikke forstår deres behov dybt nok. Fordi du er nødt til at luge ud i de vigtige ting og sortere dem fra de midlertidige, filtrere de kritiske fra de følelsesmæssige. Så distancerer du dig selv - for at have en chance for at tage overvejede og velafbalancerede skridt. Nogen takker, nogen har ikke tid og andre kan slet ikke.

Nogle gange er du nødt til at gå udenom koordinatorene og hjælpe folk direkte. Fordi det er nødvendigt. Det er sådan du kan opleve det selv, mærke det. Og derfor er det muligt at kunne imødekomme behovet bedre og hurtigere.

At identificere behovet

Det højeste mål og formål er ikke blot at hjælpe det enkelte menneske, men hundreder og nu tusinder i økosamfundene i Ukraine. Men hvad er deres egentlige behov lige nu - udover støvler og madrasser?
"Hvad har du brug for?"
"Alt er godt, vi har nok..."

Det er det mest skræmmende svar, som jeg får alt for tit: Alt er godt.

Jeg får lyst til at skribe: "Du har intet, hvad er dit næste skridt, hvad vil du så gøre? Du er nødt til at drømme og planlægge!" For det første tror du, at krig ikke er en tid for drømme, men i denne krise er det det eneste, vi kan gøre for fremtiden. At håbe og at drømme.

Vi giver husly til mennesker i øklandsbyer. Folk bliver, de har ingen steder at tage hen. Vi har lavet lister. Vi beder dem om at udfylde spørgeskemaer.

Det bedste her, er hvis der er en iværksætter i økosamfundet. Iværksættere er rigtig gode til det her. Hvis der er sådan en i landsbyen, er det en gave. De gør deres arbejde. Og du skræmmer dem ikke med omfanget af finansiel humanitær bistand. De er klar og kan opskalere. Der er lagre, transport, alt, hvad der er nødvendigt for operationel støtte og handling, logistik, organisering af processer.

Hvad er det næste?

Trods krigen skal vi se vi ind i fremtiden. Forårssæsonen er allerede i gang. At arbejde i haven er den bedste terapi og er noget, man ideelt kan involvere de nyankomne logerende i. UNDP har kontaktet os. De siger, at økolandsbyerne og permakulturcentrene er de bedste steder for inddragelse af flygtninge og for at styrke fødevarer sikkerheden. - Hvad har du brug for?

“Alt er en nødvendighed nu!”

Drivhuse, kultivatorer, plæneklippere, trailer osv.. Almindelige såmaskiner, udstyr til drypvanding, tørreskabe, forskellige kværne, biavlsudstyr og meget mere. Så vi kan dyrke jorden, leve videre.

Beton- og mørtelblandere, træbearbejdningsmaskiner (til høvling, slibning, trimning) og måske er der også brug for en svejsemaskine. Siger Kolya Fedorovskiy og det var specifikke behov.

Danmark siger: Spørg, og du vil modtage!

Vi er nødt til at lære at spørge, tillade os selv at drømme.

Vi er nødt til at udstyre endnu flere huse med køkkener, brusere og alt, hvad der er nødvendigt for liv.

Hvor forholdene er til det, vil der foregå en opløstring af liv.

Folk vil ikke søge ly i udlandet, de vil blive i vores økolandsbyer.

Tre problemer med økolandsbyer

Ved vores sidste konference gav jeg udtryk for de tre problemer: Mangel på mennesker, mangel på penge og ingen kultur for at leve sammen.

At leve i fællesskab kræver mere end 3 til 5 familier. Krigen løste tilfældigvis dette gamle problem. Nu er der 30+ ekstra mennesker i økolandsbyerne. Dette afhjælper det første problem med mangel på mennesker.

Her på krigen 20. dag er folk ved at komme sig efter chokket og er klar til handling. Nu skal de inddrages i arbejdet. De forbereder hjem til nye flygtninge og forbereder sig til høvsæsonen.

De er ikke længere gæster, de er fuldgældige medlemmer af fællesskabet i økolandsbyen.

Det næste spørgsmål er: Hvad er vores ressourcer. Derfor er vi begyndt aktivt at kræve planer, lister, faser og strategier for gennemførelsen af disse planer. Der mangler tid, for vi skal modtage og huse nye mennesker, hver eneste dag.

På samme tid skal vi planlægge dyrkningssæsonen. Der er masser af land. Men der er brug for drivhuse, såsæd, redskaber og hvad der ellers skal til, for at inddrage folk i arbejdet. Olie, generatorer, alt skal virke. De må ikke stå hen, der er ingen tid at spille.

Der skal etableres systemer for ordentlig logistik. Vigtigst af alt er at involvere sig, udvise engagement, være der som en støtte. At dykke ned i alt. Så det foregår konstant på telefon.

Tale, tale og tale...

Fordi et eller andet sted kommer en mor med børn igen til fornuft efter chokket, et sted er alt sort af bombing, og det eneste ønske er bare at overleve, og et andet sted er høvsæsonen for havearbejde i fuld gang. Vi må ikke skubbe for hårdt, hvor et skub ikke er nødvendigt.

Så opskriften er simpel. Lytte. Høre. Støtte. Udgyde håb om, at alt igen bliver godt.

At det bliver forår. At der bliver fred.

At vores hær er ved at knuse de tosser, der bomber de sovende områder i vores byer...

Jeg ønsker virkelig at lave sande tilflugtssteder baseret på livet i økologisbyerne. Opsætte runde kupler til yoga og meditation. Midt i smukke landskaber, som vi har nok af her i landet.

At tilbyde støtte fra psykologer og mæglere. At beskytte alle. At kramme. At give mulighed for at plante noget, at høre lyden af en bi. Mærke fødslen, skabelsen, naturens genopvågning. At indgyde håb om, at alt vil blive godt.

Men hvem er vi til at give det hele? Sikke en tid nu... Ud over skyld er der altid spørgsmålet om selvværd. Men guder bygger ikke huse - det gør folk. Og vi vil bygge noget for vores fremtid.

Alt bliver Ukraine.

#StayWithUkraine

....

Af Maksym Zalevskyi, præsident for GEN Ukraine